Alsólendva, 1907. XII. évfolyam 42. szám. Vasárnap, október 20

ALSÓLENDVAI HIRADÓ

Előfizetési ára
Egész évre . . . . . 8 K
Fél évre . . . . . 4 „
Negyed évre . . . . . 2 „
Egyes szám ára 20 fillér.

Felelős szerkesztő: OSZESZLY M. VICTOR.

Laptulajdonos és kiadó: BALKÁNYI ERNŐ.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Kéziratokat nem adunk vissza.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Balkányi Ernő könyvkereskedésében Alsólendván.
A nyilttér sora egy korona.

Séta az adriánci iskola körül.

Alsólendva, október 19.

Tanitanak-e magyarul, nem tanitanak-e magyarul az adriánci iskolában; ez a kérdés képezte aktualitását a lefolyt két hétnek. T. K. levéliró szerint igenis hogy nem tanitanak, az adriánci tanitónő szerint igenis hogy tanitanak, mi szerintünk pedig tanitanak is, meg nem is. Hogy kinek van igaza, azt birálja el mindenki maga. A magunk részéről elégtélellel vélünk szolgálni a pellengérre állitott (?) iskolának is, meg T. K. levélirónak is, ha leközöljük az alábbi, illetékes kezekből eredő sorokat:

*

Október 6-án, „Ahol nem magyarul tanitanak“ cim alatt megjelent cikk adja kezembe a tollat. Nem az a célom, hogy néhány frázissal védekezzem a meglehetősen erős támadás ellen, hanem hogy határozott szavakkal visszautasitsam és rámutassak arra, hogy kontár kezek irták azt a nagyon érdekes levelet.

Adriáncon tanitanak-e magyarul? Magyarul tanitanak, dacára annak, hogy Zalaegerszegtől oly messze vagyunk. A tisztelt cikkező ur nagyon tájékozatlan az iskolai dolgokban. Azt hitte, égő csóvát dobott egy darázsfészekbe. Attól a kis utikalandtól vérszemet kapott s egy jó üzletért sem engedte volna el a támadást. Hiszen micsoda dicsőség ma papon, tanitón egyet ütni! Csak a tisztelt ur fantáziájában van egy Vend-ország, ahol vendül tanitanak, ahol a vend kultura babérjain álmodik a szegény tanitó.

Mi azt nem ismerjük. Azt hiszem, ilyesmit a Tanfelügyelő ur sem tapasztalt, amikor évente köteles látogatásait végezte. — Nemcsak hogy magyarul „is“ tanitunk, hanem „csak“ magyarul tanitunk! (Mellékesen megjegyzem, hogy csak a magyar nyelvet beszélem.) Munkánk eredményéről nem itt, hanem csak illetékes egyének előtt számolunk. S hogy akad Adriáncon egy gyermek, aki nem tud magyarul, (azt hiszem, akad még több is), azért rohanjuk meg az iskolát, állitsuk pellengérre a tanitót, mint mételyezőt, aki konkolyt hint a haza polgárainak szivébe? Állj ki te szegény tanitó lehunyt szemmel; néma ajakkal türd az arculütést, hisz ami piszok, szenny van az országban, az a te bünöd. Munkádért kenyeret kapsz. De te talán erkölcsi jutalomról álmadozol? Csak álmodj tovább, tovább...

Valamikor, nem is olyan régen, én is telve ideális álmokkal indultam utnak. Nemcsak kenyérért dolgozni, de egy szent célért, egy magasztos eszméért: megtanitani arra a kicsiny lelketet, hogy szépnek lássák ezt a nyomorult világot, hogy észrevegyék a szépet abban a percig viruló virágban, fűszálban, apró bogárban. Alig hogy elindultam, alig hogy kezdtem járni a rögös, poros országutat, megéreztem, hogy virághoz csak tépett ruhával juthatok.

Küzdelem az élet! De ha megtaláljuk a küzdelemben a szépet, a gyönyört, akkor megelégedettek leszünk; mert azóké az élet, akik az eszmék harcosai, a betük katonái. — Ily eszmékért küzdve, bár göröngyös uton, de a csillagokig jutunk.

Adriánc, 1907. október 11-én.

Preiszler Mariska, tanitónő.

*

Hát mi nagyon szivesen elhisszük mindezt — a kisasszony kedvéért. Elhisszük, hogy Adriáncon kizárólag csak magyarul tanitanak; hogy a kisasszony nem is tud vendül; hogy nyomorultnak találja az életet, mert csalódott a reményeiben, — de ezzel szemben meg a kisasszony higyje el nekünk, hogy sem nem a papon, sem nem a tanitón akartunk ütni, de még csak „üzleti szempont“ sem vezérelt, mikor belenyultunk az adriánci iskola ügyébe.

A határszéli iskolákban néhol, sajnos, még ma is fennáll az a gyönyörüséges állapot, hogy a magyarok zengzetes nyelve csunya mellőzésnek van kitéve. Nem hallott még a kisasszony olyan tót, oláh vagy vend tanitóról, aki nemcsak az iskolában, hanem a közéletben is hadilábon állt a magyar szóval s mint ilyen, összeütközött a törvény betüivel? No lássa! Azért nem jó általánosságban beszélni, még hogyha arról is van szó, hogy megvédjük a határszéli tanitót az „erős“ „támadás“ ellen. A kisasszony történetesen tudhatja, mit ir elő a regula, de van száz olyan határszéli tanitó vagy tanitónő, aki nem akarja tudni. Mi pedig már csak olyanok vagyunk, hogy nagyon könnyen elhiszünk mindent a határszéli iskolákról, mert a tapasztalat egyenesen kényszerit erre. Hogy T. K. levelének helyt adtunk, azért nem kárhoztathat bennünket senki, még a kisasszony sem! Ez kötelességünk volt és kötelességünk lesz a jövőben is a magyar korona épsége felett őrködni, akár fáj valakinek az, akár nem fáj.

A dologban az a legérdekesebb, hogy Adriáncon tényleg vannak olyan III—IV. osztályba járó iskolásfiuk, akik nem tudnak magyarul. Hát ezeket hogyan tanitják az iskolában, ha szabad kérdeznünk? Nem merjük egész határozottsággal állitani, de valószinűleg — nem magyarul, hanem vendül. S ha a kisasszony nem is beszéli a vend nyelvet, ez még nem zárja ki azt, hogy az adriánci iskola többi osztályaiban vendül tanitsanak.

Ki állitja, hogy van egy külön Vend-ország? Mi nem! Tót-ország sincsen, és mégis van olyan felvidéki tanitó elég, aki „a tót kultura babérairól álmodik.“ A felső vidéken a Jézust is a maguk nemzetségebelinek vindikálják a tót tanitó-agitátorok, és ki állitja, hogy a vend-földön nem lehet találni ilyent — más kiadásban.

Azt azonban nagyon szivesen elhisszük a kisasszonynak, hogy kontár kezek nyultak az adriánci iskola ügyébe. Minden ember nem lehet tanitó, aki annyira otthon legyen a tanügyekben, mint pl. a kisasszony. Mi sem tudunk annál többet, mint hogy magyar országban magyar tanitónak magyarul kötelessége tanitani, és — ime, — mégis megirtuk ezt a cikket. T. K. ur sem tud s nem is mondott többet ennél, nem lévén ő sem tanitó.

Akár igy van, akár ugy, a dolog veleje az, hogy a kisasszony — cáfol. Cáfol s azt mondja — nincs igazunk. Higyjük el, csak a kisasszony kedvéért is, udvariasságból. Adriáncon tehát magyarul tanitják a vend nebulókat, de vajjon meri-e állitani a kisasszony, hogy mindenütt igy van ez?

Azt hisszük: nem. Mi pedig nem csak Adriáncról beszéltünk.

A Hungaria ernyőgyár sikere.

— **Egy megérdemelt kitüntetés.** —

A helybeli Hungaria ernyőgyár tudvalevőleg szintén résztvett egy csoporttal a pécsi kiállitáson. Ugyszólván ez volt első nyilvános szereplése a gyárnak s már ez első szereplése is megtermette a versenyképes munka babérait. A kiállitás látogatói kivétel nélkül elismeréssel szóltak a sikerült gyártmányokról, a zsüri-bizottság pedig akként fejezte ki elismerését, hogy egyhangulag odaitélte a Hungariának az állami arany-érmet.

Amikor örömmel konstatáljuk e tényt, feltesszük, hogy Alsólendva olyan gyárral rendelkezik, mely nemcsak hogy áldása a városnak, de uttörője a magyar ernyő-iparnak s mint ilyen, hivatással bir arra, hogy a többnyire értéktelen osztrák ernyő-árut kiszoritsa a magyar piacról. Bizonyitja ez a kitüntetés azt is, hogy a Hungaria — habár erős küzdelemmel is — jó uton halad, melyen erősödni, izmosodni fog s melyen a babér terem.

A magyar közönség tud hálás is lenni, ha a tisztességes munka megjutalmazásáról van szó. Ilyen hálafélének a megnyilatkozása az a kitüntetés, ami a Hungariát érte. Elismerésül adatott az az arany-érem a vesződséges multért, és buzditásul a dicsőséges jövőért.

A multat jutalmazták ezzel, de ez a jutalom előre láthatólag ösztönzi a gyárat a jövőre nézve. Ösztönzi arra, hogy a megkezdett szép uttól egy percre se térjen el, mert ha ezen halad ezután is, még sok-sok babért fog aratni gyártmányaival a maga számára, s elismerést szerezni a külföldön a magyar ipar számára.

Mi, a magunk részéről, azzal az óhajtással üdvözöljük a gyárat első kitüntetése alkalmával, vajha mindama szép remények, amiket hozzá fűztünk, minél előbb valóra válhatnának!

Aranymosás a Murában.

A lapokban különböző alakban felmerül a hir, hogy a megyénkben átfolyó Murából való aranymosás végett társaság alakul, melynek élén ifj. Sparszam Pál, a debreceni gazdasági akademia tanára áll. Kérdésünkre ifj. Sparszam Pál a következőket irja az érdekes vállalkozásról:

„A murai aranymosó-vállalat most van alakuló félben.

1903 óta csak kutatásokat végeztünk. Négy évi kutatások eredménye azt mutatta, hogy ha a legmodernebb, a nálunk eddig még teljesen ismeretlen, aranymosó-kotróhajókkal dolgoznak, akkor sikerül a nagy befektetést kináló berendezéssel igen tisztességes eredményre szert tenni.

Egyelőre, miután a szükséges több milliónyi

tőke még biztositva nincs, nem nyilatkozom a részletekről, csak annyit, hogy e vállalat létesülte esetén a Muraközben ipari téren eddig még nem sejtett fellendülés áll be. — A Murát és Drávát rövid időn belül szabályozzák, éppen a kotróhajók üzeme következtében.

Tervbe van véve ugyanis 5—6 kotróhajó épitése, melyek amellett, hogy aranyat mosnak, az illető folyók medrének s partjainak szabályozását is végzik. Hogy mit jelent ez mezőgazdaságilag, azt a mura- és drávamenti birtokosok tudják legjobban megbecsülni, kiknek földjei sincsenek biztonságban. A mai aranymosó paraszstok érdekköreit nem bántom. Azok moshatnak, ahol s amennyit akarnak. Nékem eszem ágában sincs, bár jogom volna, őket munkájukban háborgatni. Legfeljebb azt teszem meg, hogy jó fizetéssel vállalatomnál alkalmazom őket.

A munkák előreláthatólag jövő év nyarán kezdődnek meg. Az előmunkálatokat már befejeztük, s az eredmény több, mint amit vártam."

Egy szakember az aranymosás ügyében különben a következőket irja:

„A Mura és Dráva folyókban régi idő óta mosnak aranyat. A két folyó mentén lakó vend és horvát népnek Mária Teréziától eredő oklevele van, melyben a királynő privilégiumot ad nekik aranymosásra.

Most a két folyónak mintegy 275 km. hosszu részében mosnak aranyat. A mosás Vasmegye területén kezdődik és Zala, Somogy megyében folytatódik

A két folyamban mosott aranyat a nagykanizsai adóhivatal váltja be; az itt beváltott arany mennyisége 1884—1902-ig összesen 207·49 kilogramm volt, közel fél millió korona értékben. Az átlagos évi beváltás 12 kg.

1907 május havában egy kiváló amerikai szakember, mr. George Towner Sisson végzett szakszerű kutatásokat a két folyóban. Kutatásait julius elején fejezte be; véleménye szerint az aranymennyiség oly csekély, hogy nagyobb üzemű mosásra teljesen alkalmatlan; sokkal több aranyat a legkitünöbb gépekkel sem lehetne kimosni, mint amennyit a lakosság jelenleg mos ki; de ezt is csak abban az esetben, ha a lakosság a további mosást abban hagyná.

A két folyó ausztriai részének esése meglehetősen nagy, ezzel szemben a magyarországi medrek esése rendkivül csekély. Nagyobb esőzések után a felső meder a nagy tömegű vizet igen gyorsan szállitja a magyar határ felé, ahol a kis esésü meder a vizet nem birja elég gyorsasággal levezetni.

Ez az oka annak, hogy a két folyó évrőlévre kiönt és óriási pusztitást visz véghez a vidéken.

Az ismétlődő pusztitást csakis a két folyó szabályozásával lehet elérni; a Mura szabályozását máris megkezdték; a munkálatokat Ribics főmérnök vezeti Radkersburgban.

A szabályozás főképen abból áll, hogy a folyónak szükebb és sekélyebb részeit szélesitik, illetve mélyitik; továbbá abban, hogy egyes szigeteket és félszigeteket eltüntetnek.

Az ilyen helyekről elhordott anyaggal aztán részint egyes mellékagakat tömnek el, részint az alacsonyabb partokat töltik fel.

A folyó mélyitése ugy történik, hogy a fenekén lévő kavicsot és iszapot kotrógéppel kb. 3—4 méterrel a viz szine fölé hajtják: onnan a viz és homok egy kb. 3—4 méter hosszu csatornán át egy csónakba ömlik, mely az anyagot tovaszállitja.

Csak ezt a levezető csatornát kellene hosszszabbra és szélesebbre venni s az arany felfogására alkalmassá tenni. Ilyenformán a csatornában felfogott aranyra jóformán egy fillér költség sem lenne.

A mosásnak ezt a módját ajánlom figyelmébe a nem valami nagy számban lévő, vállalkozóbb szellemü magyaroknak."

HIREK.

— **Személyi hir.** Tirsch Béla zalaegerszegi csendőr-főhadnagy szerdán városunkban időzött.

— **Áthelyezés.** Gálos József bellatinci csendőr-őrmestert Ollárra, helyébe Fábián Péter őrmestert Kapolcsról helyezték át.

— **Várhidy polgármester lemondása.** Megirtuk annak idején, hogy Zalavármegye közigazgatási bizottságának fegyelmi választmánya Várhidy Lajos zalaegerszegi polgármestert az ellene emelt vádak alól felmentvén, őt állásába visszahelyezte. Azonban dr. Thassy Gábor városi képviselő meghivására összeült városi képviselők abban állapodtak meg, hogy ha a polgármester nem mond le állásáról, akkor a fegyelmi határozatot a belügyminiszternél megfelelebbezik. A felebbezés feleslegessé vált, mert Várhidy polgármester beadta lemondását. Erre a városi képviselő testület közgyülése a lemondást elfogadta és végkielégitésül 3000 koronát szavazott meg neki.

— **A házaló kereskedést** Alsólendva területén az alispán betiltotta.

— **Tanitók gyülése.** — A „Szombathelyegyházmegyei r. kath. tanitó-egyesület alsólendvai köre" őszi közgyülését október hó 24-én délelőtt 10 órakor tartja meg Dobronakon. A gyülésnek rendes főbb tárgyai: 1. Gyakorlati tanitás hittanból. 2. Administrativ ügyek elintézése. 3. Tisztujitás. — Az ülést $^{1}/_{2}$10 órakor „Veni Sancte" előzi meg.

— **Dobronak nem kap csendőrséget.** Két-három héttel ezelőtt emlitettük, hogy a kerületi csendőrszakasz-parancsnokság — a belügyminisztérium utasitására — megkereste egy leiratban Németh Imre helybeli csendőr-őrmestert avégből, hogy a Dobronakon legközelebb felállitandó csendőr-őrs számára megfelelő helyiségről gondoskodjon. Németh őrmester szemelt is ki egy erre alkalmas lakást, de a háztulajdonos olyan magas árt kért lakbér fejében, hogy a miniszter — látva, hogy a kincstáron nyerészkedni akarnak a jó dobronakiak, — elállt szándékától; s értesitette a szakaszparancsnokságot, hogy a jelen körülmények között nem állitható fel az őrs. — Dobronak tehát nem kap csendőrséget, dacára, hogy nagy szükség van rá.

— **Nem vagyunk Piripócson!** Ami itt megtörténhetik, az a bámulatosnál is bámulatosabb. Nem elég, hogy a heteken át tartó szárazságban egészen megfeledkeztek intéző köreink az utcák locsolásáról, eszerint kilószám szivtuk tüdőnkre az egészségtelen port, most meg néhány rosszlelkü házigazda az alkonyati pöcegödörtisztitással merényletezik az egészségünk ellen. Nem tudjuk, van-e olyan szabályrendelet, mely meghatározza a pöcegödör-tisztitás idejét, de azt merjük állitani, hogy a piripócsi bakternak van annyi sütnivalója, hogy esti $^{1}/_{2}$9 órakor — közegészségi szempontból — nem szabad pöcegödröt tisztogatni. Alsólendván azonban szabad. Ezt is, meg — mindent. Ki törődik itt a közegészségüggyel. Senki. Vagy igen? Hát akkor hogyan merészelte az a városház-utcai háztulajdonos, aki szomszédja a csendőröknek is, meg a városháznak is, a kora esti órákban — a pöcegödör tisztogatással — elszagositani az egész környéket. Esti fél 9 órakor még nagyon sok ember van az utcán, a legtöbben ilyenkor tartják mindennapi sétájukat, hát ezeknek és a jóizlés tekintetében s arra való hivatkozással, hogy a pöcegödrök tisztitásához elég hosszu az éjszaka, — kérjük a szolgabiróságot: koppantson ezeknek a rendet nem ismerő házigazdáknak a körmére. — Isten nem vagyunk Piripócson!

Hervadás.

Ugy fáj az, mikor a természet haldokolni készül... Midőn üde zöld ruháját a fakó színek váltják fel, aztán mogorva szürkeség, majd pedig mindent mindent beboritó fehérség s dermesztő álom...

Révedező tekintettel, nedves szemekkel járom az erdőt... Nem merek gyorsan haladni, csak lassan lépegetek, szomorusággal, mintha egy halottas menetet kisérnék.

Lábaim alatt megzörrennek a sárga, lehullott levelek. Bánt e zörrenés és lelkemre nehezedik a kriptai csend.

Még sohasem fájt lelkemnek ugy a hervadás kezdete, mint ezuttal...

A hűvös szellő belekapaszkodik a fákba és bánatos sóhaj kél nyomában. Csörrenve, koppanva hullanak a sárga levelek... hullanak, hullanak...

A nagy Pán sir... A nagy Pán könyhullatása e pergő fakó levelek.

Ugy tudnék sirni én is... Sirni, zokogva sirni, talán megkönnyebbülne akkor bánatos lelkem és nem volna oly nehéz a tudat, hogy a haldokló természettel együtt én is hervadok, hervadok...

Itt jártam tavaszkor is, midőn az ébredő természet heves lüktetésétől hangos volt az erdő és üdén pompázva fakadozott a reménység szine.

Édes remények boldogan emelték akkor keblemet és ujjongva fogadta magába szivem, első nagy szerelmem mámoritó, fényes tavaszát.

Óh elmult szép idők csodás igézete... magasan járó fellegek...

Mily szép, mily csábító volt akkor a jövő, mily gyönyörüség volt az élet.

Ugy éreztem, hogy akkor születtem csak igazán. Egy más világ tárult elém, melyet addig nem ismertem. Ezen uj világban mintha minden az én kedvemért létezett volna. Mintha nekem fejlesztette volna az erdő árnyas lombkoronáját, a madarak nekem daloltak, nekem nyiltak a virágok, a szegfű, fehér szegfű, tuborózsa... És az emberek mind oly jók, olyan ártatlanok voltak, és én ugy szerettem őket...

Brr... Fázom... Mily különös rikoltás hangzott... Madárhang volt? vagy talán a dévaj szatirok gunykacagása!?

Jobban összevonom felöltőmet és tovább ballagok. Körülöttem sárguló lombok, lábaim alatt fonnyadt, száraz levelek, mindenütt hervadás... hervadás...

Hej! pedig mily dicső volt, mily szép, a legszebb volt ez a tavasz... szerelmem fényes tavasza!

És volt szerelmemnek nyara is. Izzó, perzselő nyár, mely oly erővel lövelte reám a boldogság napsugarait, hogy szinte belekábult a lelkem és megittasultam, megrészegedtem mennyei boldogságom tudatának bűbájos szédületében.

Oly nagy volt a boldogságom, hogy féltem tőle és a határozatlan sejtelmektől gyakran összeszorult a szivem.

Gondolkozni akartam, de nem volt erőm, nem mertem; csak élveztem önfeledt gyönyörrel a mámort, a boldogságot, az életet... Pedig de jó lett volna akkor meghalni!

És akkor is künn jártam itt az erdőn. Ti hatalmas, bizalmas platánok, te árnyas tölgy, ti sötét fenyők: ti láttatok örömem zenithjén; tanui voltatok nagy boldogságomnak!

Mily édeset regéltek akkor a platánok levelei, midőn a holdvilág beezüstözte a lombokat. Mily atyailag boritá fölém a terebélyes öreg tölgy hatalmas koronáját, midőn árnyékába tértem megpihenni, álmadozni és a kedves fenyők gyantaköntöket hullattak örömükben.

Elmult... Elmult...

A tikkasztó, forró nyár szüli a legborzalmasabb égiháborut. Sürün cikkáznak a villámok; egy-egy lesujt és öl, rombol.

Az én szerelmem izzó, perzselő nyara is szült egy ilyen borzalmas vihart. A villám lesujtott s éreztem, hogy szivemen talált...

És ahogy elvonult a vihar s tisztábban láttam: szemembe ötlöttek holmi fakó szinek. Megdobbant a szivem s a balsejtelem fuvallata megérintette lelkemet.

Elkezdtem kutatni, vizsgálódni s mindinkább fel-feltünedeztek a fakó szinek.

Szerelmem kertjének buja növényzetét megcsipte a dér... a fakó, sárga szinek gyarapodtak, és lehullott csörrenve, koppanva az első elfonnyadt levél... és hullott utána a többi is mind, mind...

A pusztulás gyors volt és kegyetlen!

Szép reményeim elfonnyadtak, álmok, ábrándok, tervek, fogadások, eskü, igéret, mind... mind lehultanak...

Csak szivem öldöklő fájdalma, lelkem kinos vergődése maradt meg és a hervadozó természettel együtt most én is hervadok...

Ide jöttem öledbe néma rengeteg. Nem vigaszt keresni jöttem, csak együtt szomorkodni, gyászolni veled. Mint a vakondok a sötétséget,

— **A kecskési tüzkárosultak** felsegélyezésére ujabban Ekker Pál 1 koronát volt szives adni. Ezzel együtt gyüjtésünk: 51 kor. 30 fillér.

— **Tánctanfolyam városunkban.** Merkl József fővárosi okl. tánctanitó egy öthetes tánctanfolyamot nyit városunkban. Az e hó 26-án, a Korona disztermében megnyiló tanfolyamban tanitani fogja Merkl az összes táncokat, a közkedvelt boston-táncot pedig külön előadáson sajátithatják el a beiratkozók. A polgáristák és gyermekek 8 évtől 15 évig d. u. 5-től fél 7 óráig, a felnőttek este 8—10 óráig vehetnek részt az oktatásban. Beiratkozni lehet Balkányi Ernő üzletében és a megnyitás napján a tánc-órán.

— **Állatias huszár.** Még ez év elején történt, hogy Kurdi János pallin-méntelepi közhuszár — midőn Muraszerdahelyre volt kivezényelve — erkölcstelen merényletet követett el egy petesházi 14 éves vézna leány ellen. A dolog junius hóig titokban maradt, de a leányka folyton betegeskedett, mig végre bevallotta szüleinek: minő merényletnek lett áldozata. A szülők feljelentésére a soproni hadbiróság meginditotta az eljárást, le is tartóztatták az állatias huszárt és vizsgálati fogságba vetették. Mint Sopronból értesitenek bennünket, a vizsgálatot most fejezték be s a terhelő tanuvallomások alapján a hadbiróság 14 havi börtönre itélte Kurdit.

— **A Csány-szobor javára.** Keszthelyen november 16-án nagyszabásu hangversenyt rendeznek Csány László szobra javára. Eddig 11390 K 40 fillérre rug a szobor alapja.

— **Póruljárt betörő.** Szombaton éjjel 10 óra után különös zajra ébredtek Tivadar Ferenc kereskedő alkalmazottai. A pincében járt-kelt valaki a szokatlan időben, ami gyanusnak tünt fel az alkalmazottak előtt. Csendőrért küldtek, s az értesitésre Béla Mózes gyorsan megérkezve lehatolt a pincébe, hol egyik állvány mellett megtalálta az éji látogatót Spingler József 19 éves alsólendvahegyi kőmüves személyében, aki álkulcscsal hatolt a helyiségbe. Az őrsvezető felszólitotta Spinglert, hogy jöjjön elő, de nem engedelmeskedett, sőt megfogta a csendőr szuronyát. Erre az őrsvezető mellbe szurta Spinglert, azután letartóztatta. A betörő sérülése — orvosi látlelet szerint — 20 napon belül gyógyuló. Meginditották ellene az eljárást.

— **Szolgálati cselédkönyvek kiállitása.** Az uj cselédtörvény akként intézkedik, hogy a szolgálati cselédkönyveket ezután az elöljáróság adja ki. Miután azonban a földmivelésügyi miniszterium a községi elöljáróságokat a szükséges készlettel ezideig nem látta el: az alispán intézkedett, hogy addig, amig a készlet megérkezik, a községek elöljáróságai azok részére, akik náluk az ily könyvek megszerzése céljából jelentkeznek, dijtalanul hivatalos bizonyitványt állitsanak ki arról, hogy nevezettek cselédkönyv megszerzése végett jelentkeztek ugyan, de az a nyomtatványkészlet hiánya miatt nem volt részükre egyelőre kiadható. Az ilyen bizonyitványok folyó év dec. hó 1-éig érvényes és addig pótolják a cselédkönyvet. A gazdaasszonyok a cselédeket tehát a bizonyitvánnyal bátran felfogadhatják.

— **Jól értesült ujság.** Lapunk más helyén megemlékezünk arról a vakmerő betörésről, amit szombaton éjjel Tivadar Ferenc kereskedőnél követtek el. Ezt az esetet megemliti a „M. P.“ is csütörtöki számában, még pedig emigyen:

— **Nem a csendőrszuronyok áldozata,** amint egy ujságban látom, hanem saját zsiványságának az áldozata. Spingler József lendvahegyi kőmüves, hihetőleg nem adták meg neki a 10—15 korona napi munkadijat s könnyebb szerrel akart egy kis kincsre szert tenni. Éjjel befurakodott Alsólendván Tivadar Ferenc jónevü kereskedőhöz. A gazda zajt halla szomszédos boltjában, óvatosan csendőrök után fut. A csendőrök kikutatják a boltot, de Spingler már elmenekült. Próbát tesznek a szalmakazalban is, hátha odabujt. Szurkálják a panganéttal a szalmaboglyát, nem találják. Távozni akarnak, de nyöszörgést hallanak. Szétszórják a kazalt, Spingler kőmüves h o l t a n **fetreng** a vértócsában.

Ez a tizenhárom soros hir csak a következőkben szorul helyreigazitásra: 1. Nem az üzletbe törtek be, hanem a pincébe; 2. A gazda nem vett észre semmi zajt az ü z l e t b e n, hanem a segéd hallott a p i n c é b ő l és nem a gazda szaladt csendőrökért, hanem a — tanonc; 3. A csendőrök nem kutatták ki a boltot és Spingler nem menekült el, hanem meglapult a pincében. 4. A szalmakazalnál nem tettek semmi próbát, nem szurkálták a panganéttal, nem szórták szét, mert az egész házban — nincs szalmakazal. 5. Spingler nem fetrengett vértócsában, sőt meg se halt, hanem annyira nem volt komoly a sérülése, hogy ma már fütyörészve, cigarettázva sétál az utcán, és olvassa a M. P. utolsó számát, amelyben megtették őt — halottnak.

— **Rejtélyes eltünés.** Török György csabrendeki lakos a feleségével e hó 3-án Alsólendvára, majd pedig Rédicsre jött. Török Rédicsen azzal vált el az asszonytól, hogy Pestre megy kocsisnak s azóta nem adott életjelt magáról. Miután attól lehet tartani, hogy valami büntény áldozata lett Török, felesége panaszára a hatóság elrendelte körözését.

— **Kukorica-fosztás.** Holdvilágos, enyhe őszi estéken benépesül az eresz alja, ahol garmadába hányták az aranysárga kukorica-csöveket, a gazda szorgos munkájának egy évi termését. Piros arcu lányok, nótás kedvü vidám legények csoportokba verődve foglalnak helyet a halmok tetején, s vig nótaszó mellett hántják a kukoricát. Nem is annyira munka ez, mint mulatság, s ha a termés gazdagon fizetett, egy kis „cécó“-tól sem riad vissza a gazda. A fosztásban az egész háznépe részt vesz, még a gyermekek is örömmel segédkeznek, odatelepednek valamelyik öreg néni mellé, akinek meséit az aranyhaju királyleányról s elátkozott királyfiról áhitattal hallgatják. Lenn a halom szélén válogatott kukoricából hosszu koszorut köt egy izmos legény, keze alatt mint ősi buzogányok sorakoznak egymás mellé a hatalmas aranysárga csövek. Odább vidám tréfával évődik egy pici-bajuszu legényke egy piros arcu leány mellett, mig a másik oldalon nótáskedvü csoport dalol, zamatos magyar népdallal füszerezvén a munkát. Közben a ház gazdaasszonya párolgó főttkukoricát hord körül a fosztók között, gazduram meg jóféle törköllyel szolgál s a legénynépség ekkép köszörülvén torkukat. S mikor aztán véletlenül piros kukorica jut valamelyik legény kezébe, elhangzik a jelszó: „Szabad a csók!“ — a leánynépség riadva, sikongva védekezik, de hiába! Mire éjfélre fordul az idő, elcsendesül az eresz alja, elszéled a háznép nyugvóra, a garmadákban áll a sok fosztott kukorica, — igaz gyönyörüség nézni a hatalmas halmokat, melyeken ragyogva törik meg a hold halavány sugára . . .

— **A trónörökös Keszthelyen.** Keszthelyről irják, hogy Festetich Taszilo gróf birtokain a szokásos őszi nagy vadászat e hó végén fog megkezdődni és ezen Ferenc Ferdinánd trónörökös is részt vesz.

— **Megszökött tolvaj.** Bicsek István alsólendvahegyi legény Balatonberényben volt elszegődve répaszedési munkára. Nem lehetvén őkegyelme megelégedve a kijáró fizetéssel, mert megirigyelte a társai vagyonkáját, aminek az lett a következménye, hogy Bicsek egy szép napon titokban otthagyta Balatonberényt, de nem hagyta ott a társai vagyonkáját. A rosszlelkü kollegát most keresi a csendőrség.

— **Véletlen szerencsétlenség.** Főző János hegypásztor Csáfordon. Most szüretkor az őrzés dijaképpen mustot szedett össze s mult héten vevője akadt a mustnak. Főző befordult vele a szobájába s a puskát válláról leakasztva, az ajtó sarkába támasztotta. A puska azonban eldült, elsült és a töltés Főzőnek kis 6 éves leánykáját, Erzsikét találta. Egy szem sörét a karját sebezte meg, a többi pedig a hasába furódott. A leányka sulyos sebébe estére belehalt.

— **A sebes hajtás ellen.** Bizonyára megnyugtatásul szolgál mindeneknek, hogy a jövőben az elgázolás veszélye nélkül sétálhat át az utca egyik feléről a másikra, mert a szolgabiróság a héten szigoru rendeletben birságolás terhe mellett megtiltotta a bérkocsisoknak a sebes hajtást, sőt még az automobilok menetsebességét is megállapitotta. Nincs többé veszedelem! Azaz, hogy mégis van. Mert ezt a rendeletet nem nálunk adták ki, mi csak ugy olvastuk egyik vidéki laptársunk hirrovatában.

— **Fiatal bünös.** Kovács Károly szijártóházi lakos jelentést tett a csendőrségen, hogy Mansec János ottani lakos Borbála nevü 8 éves leánya a vánkosa alól ellopta 6 kor. 14 fillér készpénzét. Kérdőre vonták a kislányt, ki tettét beismerte.

---

ugy keresem most én is a magányt, s kerülöm az embereket. A vigság, a jókedv kinosan érint és ingerel.

Ti együtt gyászoltok velem hatalmas platánok; de milyen mogorván, ridegen s fázón emelkedtek a magasba s koronáitokat szintén megcsipte a dér. A hervadás szele megsápasztotta a lombok üde virulását.

Te terebélyes atyai tölgyem, hogy megroppant óriás törzsököd s kemény leveleid oly csunya zöld szinüek. Oly szomoru vagy te is.

Szinte fázón, dideregve reszketnek a fakó lombok, amint sirva jár közöttük a szellő, . . . a hervasztó szellő, mely irgalmatlanul megtépi s meztelenre vetközteti a rengeteget. — S a megsárgult, elhervadt levelek hullanak szüntelenül . . . kipp . . . kopp . . .

A nagy Pán sir . . . könyei mind sürübben hullanak s oly bánatosak, oly szivet tépők a sóhajai.

Révedező tekintettel, nedves szemekkel járom az erdőt . . . Nem merek gyorsan haladni, csak lassan lépegetek, szomorusággal, mintha egy halottas menetet kisérnék . . .

Pedig a nagy Pán nem halt meg. Ha elsirta már mind a könyeit, ha lehullt már az utolsó levél is, ha ráborul majd a mindent beboritó fehérség: akkor csak álomba merül, dermesztő álomba a hófehér takaró alatt, mely álomból felocsudik egy meleg napsugár érintésére, hogy uj tavaszra, uj lombfakadásra ébredjen, fényesen, fenségesen!

És sohasem fájt még ugy lelkemnek, szivemnek a hervadás kezdete, mint ezuttal, azért mert az én Szerelmem kertjének jégtakaróját nem olvasztja meg meleg napsugár, nekem nem lesz ujra fényes tavaszom, nem lesz több virágnyilásom, . . . nem lesz több lombfakadásom . . .

A nagyérdemü közönség szives tudomására hozom, miszerint a **folyó hó 28-án tartandó országos vására**

női- és férfi-confekcióval, u. m.:

Női kabátok, elegáns **Paletok**, továbbá finom **uri-öltönyök, férfi télikabátok,**

városi- és utazó-bundák, vadász- és bunda-kabátokkal

megérkezem s azokat kiváló olcsó árak mellett

a Főutcán ujonnan épült Balkányi-féle ház üzlethelyiségében elárusitom.

KONDOR ÖDÖN női- és férfi-confekció áruháza NAGYKANIZSÁN.

tőke még biztositva nincs, nem nyilatkozom a részletekről, csak annyit, hogy e vállalat létesülte esetén a Muraközben ipari téren eddig még nem sejtett fellendülés áll be. — A Murát és Drávát rövid időn belül szabályozzák, éppen a kotróhajók üzeme következtében.

Tervbe van véve ugyanis 5—6 kotróhajó épitése, melyek amellett, hogy aranyat mosnak, az illető folyók medrének s partjainak szabályozását is végzik. Hogy mit jelent ez mezőgazdaságilag, azt a mura- és drávamenti birtokosok tudják legjobban megbecsülni, kiknek földjei sincsenek biztonságban. A mai aranymosó paraszstok érdekköreit nem bántom. Azok moshatnak, ahol s amennyit akarnak. Nekem eszem ágában sincs, bár jogom volna, őket munkájukban háborgatni. Legfeljebb azt teszem meg, hogy jó fizetéssel vállalatomnál alkalmazom őket.

A munkák előreláthatólag jövő év nyarán kezdődnek meg. Az előmunkálatokat már befejeztük, s az eredmény több, mint amit vártam."

Egy szakember az aranymosás ügyében különben a következőket irja:

„A Mura és Dráva folyókban régi idő óta mosnak aranyat. A két folyó mentén lakó vend és horvát népnek Mária Teréziától eredő oklevele van, melyben a királynő privilégiumot ad nekik aranymosásra.

Most a két folyónak mintegy 275 km. hosszu részében mosnak aranyat. A mosás Vasmegye területén kezdődik és Zala, Somogy megyében folytatódik.

A két folyamban mosott aranyat a nagykanizsai adóhivatal váltja be; az itt beváltott arany mennyisége 1884—1902-ig összesen 207·49 kilogramm volt, közel fél millió korona értékben. Az átlagos évi beváltás 12 kg.

1907 május havában egy kiváló amerikai szakember, mr. George Towner Sisson végzett szakszerü kutatásokat a két folyóban. Kutatásait julius elején fejezte be; véleménye szerint az aranymennyiség oly csekély, hogy nagyobb üzemü mosásra teljesen alkalmatlan; sokkal több aranyat a legkitünöbb gépekkel sem lehetne kimosni, mint amennyit a lakosság jelenleg mos ki; de ezt is csak abban az esetben, ha a lakosság a további mosást abban hagyná.

A két folyó ausztriai részének esése meglehetősen nagy, ezzel szemben a magyarországi medrek esése rendkivül csekély. Nagyobb esőzések után a felső meder a nagy tömegü vizet igen gyorsan szállitja a magyar határ felé, ahol a kis esésü meder a vizet nem birja elég gyorsasággal levezetni.

Ez az oka annak, hogy a két folyó évrőlévre kiönt és óriási pusztitást visz véghez a vidéken.

Az ismétlődő pusztitást csakis a két folyó szabályozásával lehet elérni; a Mura szabályozását máris megkezdték; a munkálatokat Ribics főmérnök vezeti Radkersburgban.

A szabályozás főképen abból áll, hogy a folyónak szükebb és sekélyebb részeit szélesitik, illetve mélyitik; továbbá abban, hogy egyes szigeteket és félszigeteket eltüntetnek.

Az ilyen helyekről elhordott anyaggal aztán részint egyes meliékagakat tömnek el, részint az alacsonyabb partokat töltik fel.

A folyó mélyitése ugy történik, hogy a fenekén lévő kavicsot és iszapot kotrógéppel kb. 3—4 méterrel a viz szine fölé hajtják: onnan a viz és homok egy kb. 3—4 méter hosszu csatornán át egy csónakba ömlik, mely az anyagot tovaszállitja.

Csak ezt a levezető csatornát kellene hosszszabbra és szélesebbre venni s az arany felfogására alkalmassá tenni. Ilyenformán a csatornában felfogott aranyra jóformán egy fillér költség sem lenne.

A mosásnak ezt a módját ajánlom figyelmébe a nem valami nagy számban lévő, vállalkozóbb szellemü magyaroknak."

HIREK.

— **Személyi hir.** Tirsch Béla zalaegerszegi csendőr-főhadnagy szerdán városunkban időzött.

— **Áthelyezés.** Gálos József bellatinci csendőr-őrmestert Ollárra, helyébe Fábián Péter őrmestert Kapolcsról helyezték át.

— **Várhidy polgármester lemondása.** Megirtuk annak idején, hogy Zalavármegye közigazgatási bizottságának fegyelmi választmánya Várhidy Lajos zalaegerszegi polgármestert az ellene emelt vádak alól felmentvén, őt állásába visszahelyezte. Azonban dr. Thassy Gábor városi képviselő meghivására összeült városi képviselők abban állapodtak meg, hogy ha a polgármester nem mond le állásáról, akkor a fegyelmi határozatot a belügyminiszternél megfelebbezik. A felebbezés feleslegessé vált, mert Várhidy polgármester beadta lemondását. Erre a városi képviselő testület közgyülése a lemondást elfogadta és végkielégitésül 3000 koronát szavazott meg neki.

— **A házaló kereskedést** Alsólendva területén az alispán betiltotta.

— **Tanitók gyülése.** — A „Szombathely-egyházmegyei r. kath. tanitó-egyesület alsólendvai köre" őszi közgyülését október hó 24-én délelőtt 10 órakor tartja meg Dobronakon. A gyülésnek rendes főbb tárgyai: 1. Gyakorlati tanitás hittanból. 2. Administrativ ügyek elintézése. 3. Tisztujitás. — Az ülést $^{1}/_{2}$10 órakor „Veni Sancte" előzi meg.

— **Dobronak nem kap csendőrséget.** Két-három héttel ezelőtt emlitettük, hogy a kerületi csendőrszakasz-parancsnokság — a belügyminisztérium utasitására — megkereste egy leiratban Németh Imre helybeli csendőr-őrmestert avégből, hogy a Dobronakon legközelebb felállitandó csendőr-őrs számára megfelelő helyiségről gondoskodjon. Németh őrmester szemelt is ki egy erre alkalmas lakást, de a háztulajdonos olyan magas árt kért lakbér fejében, hogy a miniszter — látva, hogy a kincstáron nyerészkedni akarnak a jó dobronakiak, — elállt szándékától; s értesitette a szakaszparancsnokságot, hogy a jelen körülmények között nem állitható fel az őrs. — Dobronak tehát nem kap csendőrséget, dacára, hogy nagy szükség van rá.

— **Nem vagyunk Piripócson!** Ami itt megtörténhetik, az a bámulatosnál is bámulatosabb. Nem elég, hogy a heteken át tartó szárazságban egészen megfeledkeztek intéző köreink az utcák locsolásáról, eszerint kilószám szivtuk tüdőnkre az egészségtelen port, most meg néhány rosszlelkü házigazda az alkonyati pöcegödörtisztitással merényletezik az egészségünk ellen. Nem tudjuk, van-e olyan szabályrendelet, mely meghatározza a pöcegödör-tisztitás idejét, de azt merjük állitani, hogy a piripócsi bakternak van annyi sütnivalója, hogy esti $^{1}/_{2}$9 órakor — közegészségi szempontból — nem szabad pöcegödröt tisztogatni. Alsólendván azonban szabad. Ezt is, meg — mindent. Ki törődik itt a közegészségüggyel. Senki. Vagy igen? Hát akkor hogyan merészelte az a városház-utcai háztulajdonos, aki szomszédja a csendőröknek is, meg a városháznak is, a kora esti órákban — a pöcegödör tisztogatással — elszagositani az egész környéket. Esti fél 9 órakor még nagyon sok ember van az utcán, a legtöbben ilyenkor tartják mindennapi sétájukat, hát ezeknek és a jóizlés tekintetében s arra való hivatkozással, hogy a pöcegödrök tisztitásához elég hosszu az éjszaka, — kérjük a szolgabiróságot: koppantson ezeknek a rendet nem ismerő házigazdáknak a körmére. — Isten nem vagyunk Piripócson!

Hervadás.

Ugy fáj az, mikor a természet haldokolni készül... Midőn üde zöld ruháját a fakó szinek váltják fel, aztán mogorva szürkeség, majd pedig mindent mindent beboritó fehérség s dermesztő álom...

Révedező tekintettel, nedves szemekkel járom az erdőt... Nem merek gyorsan haladni, csak lassan lépegetek, szomorusággal, mintha egy halottas menetet kisérnék.

Lábaim alatt megzörrennek a sárga, lehullott levelek. Bánt e zörrenés és lelkemre nehezedik a kriptai csend.

Még sóhasem fájt lelkemnek ugy a hervadás kezdete, mint ezuttal...

A hűvös szellő belekapaszkodik a fákba és bánatos sóhaj kél nyomában. Csörrenve, koppanva hullanak a sárga levelek... hullanak, hullanak...

A nagy Pán sir... A nagy Pán könyhullatása e pergő fakó levelek.

Ugy tudnék sirni én is... Sirni, zokogva sirni, talán megkönnyebbülne akkor bánatos lelkem és nem volna oly nehéz a tudat, hogy a haldokló természettel együtt én is hervadok, hervadok...

Itt jártam tavaszkor is, midőn az ébredő természet heves lüktetésétől hangos volt az erdő és üdén pompázva fakadozott a reménység szine.

Édes remények boldogan emeltek akkor keblemet és ujjongva fogadta magába szivem, első nagy szerelmem mámoritó, fényes tavaszát.

Óh elmult szép idők csodás igézete... magasan járó fellegek...

Mily szép, mily csábító volt akkor a jövő, mily gyönyörüség volt az élet.

Ugy éreztem, hogy akkor születtem csak igazán. Egy más világ tárult elém, melyet addig nem ismertem. Ezen uj világban mintha minden az én kedvemért létezett volna. Mintha nekem fejlesztette volna az erdő árnyas lombkoronáját, a madarak nekem daloltak, nekem nyiltak a virágok, a szegfű, fehér szegfű, tuborózsa... És az emberek mind oly jók, olyan ártatlanok voltak, és én ugy szerettem őket...

Brr... fázom... Mily különös rikoltás hangzott... Madárhang volt? vagy talán a dévaj szatirok gunykacagása!?

Jobban összevonom felöltőmet és tovább ballagok. Körülöttem sárguló lombok, lábaim alatt fonnyadt, száraz levelek, mindenütt hervadás... hervadás...

Hej! pedig mily dicső volt, mily szép, a legszebb volt ez a tavasz... szerelmem fényes tavasza!

És volt szerelmemnek nyara is. Izzó, perzselő nyár, mely oly erővel lövelte reám a boldogság napsugarait, hogy szinte belekábult a lelkem és megittasultam, megrészegedtem mennyei boldogságom tudatának bűbájos szédületében.

Oly nagy volt a boldogságom, hogy féltem tőle és a határozatlan sejtelmektől gyakran összeszorult a szivem.

Gondolkozni akartam, de nem volt erőm, nem mertem; csak élveztem önfeledt gyönyörrel a mámort, a boldogságot, az életet... Pedig de jó lett volna akkor meghalni!

És akkor is künn jártam itt az erdőn. Ti hatalmas, bizalmas platánok, te árnyas tölgy, ti sötét fenyők: ti láttatok örömem zenithjén; tanui voltatok nagy boldogságomnak!

Mily édeset regéltek akkor a platánok levelei, midőn a holdvilág beezüstözte a lombokat. Mily atyailag boritá fölém a terebélyes öreg tölgy hatalmas koronáját, midőn árnyékába tértem megpihenni, álmadozni és a kedves fenyők gyantakönyeket hullattak örömükben.

Elmult... Elmult...

A tikkasztó, forró nyár szüli a legborzalmasabb égiháborut. Sürün cikkáznak a villámok; egy-egy lesujt és öl, rombol.

Az én szerelmem izzó, perzselő nyara is szült egy ilyen borzalmas vihart. A villám lesujtott s éreztem, hogy szivemen talált...

És ahogy elvonult a vihar s tisztábban láttam: szemembe ötlöttek holmi fakó szinek. Megdobbant a szivem s a balsejtelem fuvallata megérintette lelkemet.

Elkezdtem kutatni, vizsgálódni s mindinkább fel-feltünedeztek a fakó szinek.

Szerelmem kertjének buja növényzetét megcsipte a dér... a fakó, sárga szinek gyarapodtak, és lehullott csörrenve, koppanva az első elfonyadt levél... és hullott utána a többi is mind, mind...

A pusztulás gyors volt és kegyetlen!

Szép reményeim elfonnyadtak, álmok, ábrándok, tervek, fogadások, eskü, igéret, mind... mind lehullanak...

Csak szivem öldöklő fájdalma, lelkem kinos vergődése maradt meg és a hervadozó természettel együtt most én is hervadok...

Ide jöttem öledbe néma rengeteg. Nem vigaszt keresni jöttem, csak együtt szomorkodni, gyászolni veled. Mint a vakondok a sötétséget,

— **A kecskési tüzkárosultak** felsegélyezésére ujabban Ekker Pál 1 koronát volt szives adni. Ezzel együtt gyüjtésünk: 51 kor. 30 fillér.

— **Tánctanfolyam városunkban.** Merkl József fővárosi okl. tánctanitó egy öthetes tánctanfolyamot nyit városunkban. Az e hó 26-án, a Korona disztermében megnyiló tanfolyamban tanitani fogja Merkl az összes táncokat, a közkedvelt boston-táncot pedig külön előadáson sajátithatják el a beiratkozók. A polgáristák és gyermekek 8 évtől 15 évig d. u. 5-től fél 7 óráig, a felnőttek este 8—10 óráig vehetnek részt az oktatásban. Beiratkozni lehet Balkányi Ernő üzletében és a megnyitás napján a tánc-órán.

— **Állatias huszár.** Még ez év elején történt, hogy Kurdi János pallin-méntelepi közhuszár — midőn Muraszerdahelyre volt kivezényelve — erkölcstelen merényletet követett el egy petesházi 14 éves vézna leány ellen. A dolog junius hóig titokban maradt, de a leányka folyton betegeskedett, mig végre bevallotta szüleinek: minő merényletnek lett áldozata. A szülők feljelentésére a soproni hadbiróság meginditotta az eljárást, le is tartóztatták az állatias huszárt és vizsgálati fogságba vetették. Mint Sopronból értesitenek bennünket, a vizsgálatot most fejezték be s a terhelő tanuvallomások alapján a hadbiróság 14 havi börtönre itélte Kurdit.

— **A Csány-szobor javára.** Keszthelyen november 16-án nagyszabásu hangversenyt rendeznek Csány László szobra javára. Eddig 11390 K 40 fillérre rug a szobor alapja.

— **Póruljárt betörő.** Szombaton éjjel 10 óra után különös zajra ébredtek Tivadar Ferenc kereskedő alkalmazottai. A pincében járt-kelt valaki a szokatlan időben, ami gyanusnak tünt fel az alkalmazottak előtt. Csendőrért küldtek, s az értesitésre Béla Mózes gyorsan megérkezve lehatolt a pincébe, hol egyik állvány mellett megtalálta az éji látogatót Spingler József 19 éves alsólendvahegyi kőmüves személyében, aki álkulcscsal hatolt a helyiségbe. Az őrsvezető felszólitotta Spinglert, hogy jöjjön elő, de nem engedelmeskedett, sőt megfogta a csendőr szuronyát. Erre az őrsvezető mellbe szurta Spinglert, azután letartóztatta. A betörő sérülése — orvosi látlelet szerint — 20 napon belül gyógyuló. Meginditották ellene az eljárást.

— **Szolgálati cselédkönyvek kiállitása.** Az uj cselédtörvény akként intézkedik, hogy a szolgálati cselédkönyveket ezután az elöljáróság adja ki. Miután azonban a földmivelésügyi minisztérium a községi elöljáróságokat a szükséges készlettel ezideig nem látta el: az alispán intézkedett, hogy addig, amig a készlet megérkezik, a községek elöljáróságai azok részére, akik náluk az ily könyvek megszerzése céljából jelentkeznek, dijtalanul hivatalos bizonyitványt állitsanak ki arról, hogy nevezettek cselédkönyv megszerzése végett jelentkeztek ugyan, de az a nyomtatványkészlet hiánya miatt nem volt részükre egyelőre kiadható. Az ilyen bizonyitványok folyó év dec. hó 1-éig érvényes és addig pótolják a cselédkönyvet. A gazdaasszonyok a cselédeket tehát a bizonyitvánnyal bátran felfogadhatják.

— **Jól értesült ujság.** Lapunk más helyén megemlékezünk arról a vakmerő betörésről, amit szombaton éjjel Tivadar Ferenc kereskedőnél követtek el. Ezt az esetet megemliti a „M. P.“ is csütörtöki számában, még pedig emigyen:

— **Nem a csendőrszuronyok áldozata,** amint egy ujságban látom, hanem saját zsiványságának az áldozata. Spingler József lendvahegyi kőmüves, hihetőleg nem adták meg neki a 10—15 korona napi munkadijat s könnyebb szerrel akart egy kis kincsre szert tenni. Éjjel befurakodott Alsólendván Tivadar Ferenc jónevü kereskedőhöz. A gazda zajt halla szomszédos boltjában, óvatosan csendőrök után fut. A csendőrök kikutatják a boltot, de Spingler már elmenekült. Próbát tesznek a szalmakazalban is, hátha odabujt. Szurkálják a panganéttal a szalmaboglyát, nem találják. Távozni akarnak, de nyöszörgést hallanak. Szétszórják a kazalt, Spingler kőmüves h o l t a n **fetreng** a vértócsában.

Ez a tizenhárom soros hir csak a következőkben szorul helyreigazitásra: 1. Nem az üzletbe törtek be, hanem a pincébe; 2. A gazda nem vett észre semmi zajt az ü z l e t b e n, hanem a segéd hallott a p i n c é b ő l és nem a gazda szaladt csendőrökért, hanem a — tanonc; 3. A csendőrök nem kutatták ki a boltot és Spingler nem menekült el, hanem meglapult a pincében. 4. A szalmakazalnál nem tettek semmi próbát, nem szurkálták a panganéttal, nem szórták szét, mert az egész házban — nincs szalmakazal. 5. Spingler nem fetrengett vértócsában, sőt meg se halt, hanem annyira nem volt komoly a sérülése, hogy ma már fütyörészve, cigarettázva sétál az utcán, és olvassa a M. P. utolsó számát, amelyben megtették őt — halottnak.

— **Rejtélyes eltünés.** Török György csabrendeki lakos a feleségével e hó 3-án Alsólendvára, majd pedig Rédicsre jött. Török Rédicsen azzal vált el az asszonytól, hogy Pestre megy kocsisnak s azóta nem adott életjelt magáról. Miután attól lehet tartani, hogy valami büntény áldozata lett Török, felesége panaszára a hatóság elrendelte körözését.

— **Kukorica-fosztás.** Holdvilágos, enyhe őszi estéken benépesül az eresz alja, ahol garmadába hányták az aranysárga kukorica-csöveket, a gazda szorgos munkájának egy évi termését. Piros arcu lányok, nótás kedvü vidám legények csoportokba verődve foglalnak helyet a halmok tetején, s vig nótaszó mellett hántják a kukoricát. Nem is annyira munka ez, mint mulatság, s ha a termés gazdagon fizetett, egy kis „cécó“-tól sem riad vissza a gazda. A fosztásban az egész háznépe részt vesz, még a gyermekek is örömmel segédkeznek, odatelepednek valamelyik öreg néni mellé, akinek meséit az aranyhaju királyleányról s elátkozott királyfiról áhitattal hallgatják. Lenn a halom szélén válogatott kukoricából hosszu koszorut köt egy izmos legény, keze alatt mint ősi buzogányok sorakoznak egymás mellé a hatalmas aranysárga csövek. Odább vidám tréfával évődik egy pici-bajuszu legényke egy piros arcu leány mellett, mig a másik oldalon nótáskedvü csoport dalol, zamatos magyar népdallal füszerezvén a munkát. Közben a ház gazdaasszonya párolgó főttkukoricát hord körül a fosztók között, gazduram meg jóféle törköllyei szolgál s a legénynépség ekkép köszörülvén torkukat. S mikor aztán véletlenül piros kukorica jut valamelyik legény kezébe, elhangzik a jelszó: „Szabad a csók!“ — a leánynépség riadva, sikongva védekezik, de hiába! Mire éjfélre fordul az idő, elcsendesül az eresz alja, elszéled a háznép nyugvóra, a garmadákban áll a sok fosztott kukorica, — igaz gyönyörüség nézni a hatalmas halmokat, melyeken ragyogva törik meg a hold halavány sugára . . .

— **A trónörökös Keszthelyen.** Keszthelyről irják, hogy Festetich Taszilo gróf birtokain a szokásos őszi nagy vadászat e hó végén fog megkezdődni és ezen Ferenc Ferdinánd trónörökös is részt vesz.

— **Megszökött tolvaj.** Bicsek István alsólendvahegyi legény Balatonberényben volt elszegődve répaszedési munkára. Nem lehetvén őkegyelme megelégedve a kijáró fizetéssel, mert megirigyelte a társai vagyonkáját, aminek az lett a következménye, hogy Bicsek egy szép napon titokban otthagyta Balatonberényt, de nem hagyta ott a társai vagyonkáját. A rosszlelkü kollegát most keresi a csendőrség.

— **Véletlen szerencsétlenség.** Főző János hegypásztor Csáfordon. Most szüretkor az őrzés dijaképpen mustot szedett össze s mult héten vevője akadt a mustnak. Főző befordult vele a szobájába s a puskát vállárol leakasztva, az ajtó sarkába támasztotta. A puska azonban eldült, elsült és a töltés Főzőnek kis 6 éves leánykáját, Erzsikét találta. Egy szem sörét a karját sebezte meg, a többi pedig a hasába furódott. A leányka sulyos sebébe estére belehalt.

— **A sebes hajtás ellen.** Bizonyára megnyugtatásul szolgál mindeneknek, hogy a jövőben az elgázolás veszélye nélkül sétálhat át az utca egyik feléről a másikra, mert a szolgabiróság a héten szigoru rendeletben birságolás terhe mellett megtiltotta a bérkocsisoknak a sebes hajtást, sőt még az automobilok menetsebességét is megállapitotta. Nincs többé veszedelem! Azaz, hogy mégis van. Mert ezt a rendeletet nem nálunk adták ki, mi csak ugy olvastuk egyik vidéki laptársunk hirrovatában.

— **Fiatal bünös.** Kovács Károly szijártóházi lakos jelentést tett a csendőrségen, hogy Mansec János ottani lakos Borbála nevü 8 éves leánya a vánkosa alól ellopta 6 kor. 14 fillér készpénzét. Kérdőre vonták a kislányt, ki tettét beismerte.

---

ugy keresem most én is a magányt, s kerülöm az embereket. A vigság, a jókedv kinosan érint és ingerel.

Ti együtt gyászoltok velem hatalmas platánok; de milyen mogorván, ridegen s fázón emelkedtek a magasba s koronáitokat szintén megcsipte a dér. A hervadás szele megsápasztotta a lombok üde virulását.

Te terebélyes atyai tölgyem, hogy megroppant óriás törzsököd s kemény leveleid oly csunya zöld szinüek. Oly szomoru vagy te is.

Szinte fázón, dideregve reszketnek a fakó lombok, amint sirva jár közöttük a szellő, . . . a hervasztó szellő, mely irgalmatlanul megtépi s meztelenre vetközteti a rengeteget. — S a megsárgult, elhervadt levelek hullanak szüntelenül . . . kipp . . . kopp . . .

A nagy Pán sir . . . könyei mind sürübben hullanak s oly bánatosak, oly szivet tépők a sóhajai.

Révedező tekintettel, nedves szemekkel járom az erdőt . . . Nem merek gyorsan haladni, csak lassan lépegetek, szomorusággal, mintha egy halottas menetet kisérnék . . .

Pedig a nagy Pán nem halt meg. Ha elsirta már mind a könyeit, ha lehullt már az utolsó levél is, ha ráborul majd a mindent beboritó fehérség: akkor csak álomba merül, dermesztő álomba a hófehér takaró alatt, mely álomból felocsudik egy meleg napsugár érintésére, hogy uj tavaszra, uj lombfakadásra ébredjen, fényesen, fenségesen!

És sohasem fájt még ugy lelkemnek, szivemnek a hervadás kezdete, mint ezuttal, azért mert az én Szerelmem kertjének jégtakaróját nem olvasztja meg meleg napsugár, nekem nem lesz ujra fényes tavaszom, nem lesz több virágnyilásom, . . . nem lesz több lombfakadásom . . .

A nagyérdemü közönség szives tudomására hozom, miszerint a **folyó hó 28-án tartandó országos vásárra**

női- és férfi-confekcióval, u. m.:

Női kabátok, elegáns **Paletok**, továbbá finom

uri-öltönyök, férfi télikabátok,

városi- és utazó-bundák, vadász- és bunda-kabátokkal

megérkezem s azokat kiváló olcsó árak mellett

a Főutcán ujonnan épült Balkányi-féle ház üzlethelyiségében elárusitom.

KONDOR ÖDÖN női- és férfi-confekció áruháza NAGYKANIZSÁN.

— **Variéte-előadás a kecskési tüzkárosultak javára.** A jelenleg városunkbam működő „Olimpia“ variete-társulat holnap, héttőn a kecskési tüzkárosultak javára jótékonycélu előadást tart. Az előadást annál is inkább ajánljuk a megtekintésre, mert a társulat egy kellemes estét igér a közönségnek, melyen látni- és hallani-való lesz bőven. — Ma két előadást ad a társulat, egyet délután 4 órakor mérsékelt helyárakkal, a másikat pedig este 8 órakor a Korona nagytermében. A helyárak elég olcsók.

— **Nem tartják be a piaci szabályrendeletet.** Tudvalevőleg nemrég rendeletileg határozta meg szolgabiróságunk a piaci órákat. Ez a rendelet világosan kimondja, hogy a piaci óra megkezdése előtt, vagyis az orvosi vizsgálat megejtése előtt élelmiszerekkel házalni nem szabad. A rendelet elég erélyes hangon utalja az elárusitót és a vásárló közönséget a megszabott idő betartására, de — ugy látszik — kevés eredménnyel. Mert, mint bennünket értesitenek, a rendnek nyoma sincs már. Mintha meg sem hozták volna azt a rendeletet, époly szabadon, bántalom nélkül házalnak élelmiszerekkel s époly nyugodt lelkiismerettel vásárolnak — 7 óra előtt. És igy is fog történni ez mindaddig, amig valaki rajtaveszit a dolgon s alaposan rá nem huzzák a szabályrendelet idevágó szakaszait.

— **Agyonütötte az apját.** Németh Sándor kallósi lakos a hegyen összeveszett az apjával. A két ember perbe állott s amikor tetőpontját érte az izgalom, a fiu felragadott egy hatalmas szőlőkarót s azzal az öreget rettenetesen összeverte. A verés folytán megsérült ember még haza tudott menni, de estére kelve meghalt. Harmadnapra azután el is temették. A csendőrség azonban hirét vette az esetnek s feljelentést tett a zalaegerszegi kir. ügyészségnél. A hullát exhumálták s miután a hullarendőri vizsgálat megállapitotta, hogy Németh a verés által szenvedett sérülésen ném pusztult el, az apagyilkos fiut letartóztatták.

— **Lopás.** Véghy Sándor szentgyörgyvölgyi lakos zárt kamrájából e hó 12 én éjjel ismeretlen tettesek elloptak 170 kg. buzát és 170 kg. rozsot. A csendőrség nyomoz.

2085—907.

Hirdetmény.

Alsólendva nagyközség képviselő-testületének 111 1907. számu véghatározata alapján közzétetik, hogy a község — mint jogi testület — tulajdonát képező és minden év julius 28-án és augusztus 28-án megtartatni szokott 2 (kettő) **országos vásár**

helypénzszedési joga

1907. november 3-án d. e 9 órakor a községházán tartandó nyilvános árverésen 1908, 1909 és 1910 évekre haszonbérbe fog adatni.

Az árverési feltételek a hivatalos órák alatt betekinthetők.

Alsólendván, 1907. október 19.

Bobay Géza főjegyző. **Toma János** biró.

Egy jó házból való fiu tanoncul (fizetéssel) felvétetik.

Cim megtudható kiadóhivatalunkban.

Pallas Lexikon eladó.

Gyermek és női **kabátokkal,**

szőrmeárukkal (boák) megérkezik

Zalaegerszegről

MARTON MÁRKUSZ

(Weinberger H. és Fia utóda)

a folyó hó 28-iki országos vásárra, a Korona-szálló termébe. Azideig is kéri a t. vevőközönséget, hogy szükségletét részére fentartani szivesskedjék.

Ajánlható czégek Alsólendván.

(Előfizetőink ingyenes hirdetés-rovata.)

ARNSTEIN BENŐ fuszer-, festék-, csemege-, liszt-, vetemény-magvak, ugyszintén norinbergi-, üveg- és porczellán-kereskedése. — Deszka-, épületfa- és szénraktár.

BLAU SÁNDOR vasuti vendéglője az állomás mellett. Kitünő konyha, jó borok, frissen csapolt sör.

WORTMAN BENŐ rőfös és divatkereskedő. Nagy raktár halotti és temetkezési kellékekben.

FARAGO ISTVÁN fodrász.

HORVÁTH LAJOS fodrász. Illatszerek raktára.

BÁDER HERMAN czipész. Nagy raktár kész férfi- és női-cipőkben.

ASCHERL JÓZSEF épitesz, épitési vállalkozó. Elvállal épitési tervek készitését, valamint mindennemü épitkezést. Tanulmányait elsőrendü fővárosi épitészeknél szerezte.

SCHWARCZ KÁROLY bőrkereskedő és szikvizgyáros.

REICHENFELD SÁNDOR mészáros, mészkereskedő és bérkocsi-tulajdonos.

TÖRÖK SÁNDOR czipész és bőrkereskedő.

ÁG ISTVÁN vendéglős, Hosszufalu.

MAYER ÖDŐN órás és ékszerész. Nagy raktár china-ezüst árukban.

WALTERSDORFER HENRIK mészáros és bérkocsi-tulajdonos.

BECK MIKSA sütödéje.

POLLÁK LÁZÁR nagykereskedő. Dohány és szivar nagy-áruda.

HEGEDICS ISTVÁN czizmadia.

FERENCZY JÓZSEF vendéglős.

WOLFSOHN HENRIK központi kávés.

Özv. TÜSKE FERENCZNÉ vendéglős.

MANDELBAUM MÓR rőfös és divatáru kereskedő.

NEUBAUER ANDRÁS „Korona“ nagyvendéglője, kávéháza és szállodája.

Idei Mautner-féle magyak FREYER LIPÓT kereskedésében kaphatók.

WEISZ ZSIGMOND elsőrendü férfi-szabó. — Kész férfi- és gyermekruhák gyári raktára.

TOPLAK JÁNOS vegyeskereskedése, mész- és cement-raktára és cementáru készitése.

BRÜNNER SÁMU vegyeskereskedő.

MUHR LAJOS vendéglője a „Csipkéshez“ Hosszufaluban.

5105 tk. 907. sz.

Árverési hirdetmény kivonata.

Az alsólendvai kir. jbiróság mint tkvi hatóság közhirré teszi, hogy az alsólendvai takarékpénztár végrehajtatónak Fritz Simon végrehajtást szenvedő elleni 1200 K tőkekövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében az alsólendvai kir. jbiróság területén levő, a Dobronak község határában fekvő, a Fritz Simon volt dobronaki lakós tulajdonát képező dobronaki 1281. sz. tjkvi 260. a) hrsz. és adóalapon 2043 koronára értékelt egész ingatlanra 2043 korona ezennel megállapitott kikiáltási árban az árverést elrendelte és hogy a fentebb megjelölt ingatlan az

1907. október 23. napján d. e. 10 órakor

Dobronak községházánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapitott kikiáltási áron alul is eladatni fog.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben vagy az 1881. LX. tc. 42. §-ban jelzett árfolyammal számitott s az 1881. évi nov. hó 1-én 3333. sz. alatt kelt I. M. rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. tc. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a biróságnál előleges elhelyezéséről kiállitott szabályszerü elismervényt átszolgáltatni.

A kir. jbiróság telekkönyvi hatósága.

Alsólendván, 1907. évi julius hó 8-án.

Biró, kir. albiró

Fr. Kaiser-féle

Bregenz vorarlbergi kőhögés elleni cukorkák,

kaphatók alulirott gyógyszertárban. Ki ezen kőhögés elleni cukorkákat figyelembe nem veszi, vétkezik saját egészsége ellen. — Kaiser-féle

„Mell-Caramella“ cukorkák

fenyővel, orvosilag kipróbált és ajánlott szer a kőhögés, hurut és gégerekedtség ellen. 4512 drb köszönőbizonyitványokkal igazolja ezen szer hathatóságát ezen kitünő gyógyhatásu cukorkáknak csomagja **20 fillér.**

Kapható: Fuss F. Nándor gyógyszertárában Alsólendván.

Hirdetések felvétetnek e lap kiadóhivatalában.

Nyomatott Balkányi Ernő gyorssajtóján Alsólendván.